

Giới thiệu Chờ Một Nàng Hồ Ly

Bạn đang đọc truyện Chờ Một Nàng Hồ Ly của tác giả Tùy Vũ Nhi An trên website đọc truyện online. Tôi rất ngốc, thật đấy. Nhưng ai mà chưa từng qua thời tuổi trẻ chứ? Ai lúc trẻ mà chưa từng làm chuyện dại dột chứ? Tôi chẳng qua chỉ là ngốc hơn người khác một tí thôi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Chờ Một Nàng Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tôi rất ngốc, thật đấy.

Nhưng ai mà chưa từng qua thời tuổi trẻ chứ?

Ai lúc trẻ mà chưa từng làm chuyện dại dột chứ?

Tôi chẳng qua chỉ là ngốc hơn người khác một tí thôi. . . .

Cô gái mặc áo hồng ấy nói: “Ta là hồ ly tinh, cậu muốn tin hay không.” Vừa nói vừa đang đưa cái đuôi cáo.

Tôi đương nhiên là không thể tin được, tuy là thầy thường nói với chúng tôi là phải trăm yêu trừ ma, nhưng mà cái loại “yêu ma” này thông thường là chỉ bọn ác bá làm càn làm bậy, chứ không phải yêu ma quý quái thực sự. . .

Nhưng mà cái đuôi cáo đang ngo ngoe kia thì là chuyện gì nhỉ?

Lúc đó, tôi mới chỉ 13 tuổi, nàng xem ra là tầm 16-17 tuổi đi, tuy là nàng tự xưng mình 500 tuổi.

Cô hồ ly tinh áo hồng này dùng bộ móng dính đầy mỡ . . . hai tay xé phanh con gà rán nhỏ, ngoạm lên trông rất mất hình tượng. Nếu nàng không có cái tướng ăn như này, tôi đây không thể không nói một câu, nàng rất ưa nhìn.

Cổ tích có kể, yêu tinh bộ dạng xinh đẹp đều rất xấu xa. Nếu nàng là yêu tinh, vậy chắc chắn là một yêu tinh rất xấu. Nàng nhếch mặt, liếc nhìn tôi, trêu tức nói: “Cậu cũng muốn ăn hả?” .

Tôi lắc đầu, bụng kêu ồm ồm một tiếng, nàng cười giễu cợt: “Tiểu đạo sĩ nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo!” Nói xong ném nửa con gà lại, tôi vội vàng tiếp lấy, nhin không nổi sự hấp dẫn, cắn một miếng. .

Tôi đã ba ngày nay không được ăn uống tử tế, đất Thực hoang vắng, tôi theo thầy vân du tứ hải, kết quả không cẩn thận lạc thầy, lạc đường, mới có thể chạm mặt cô hồ ly tinh này. .

Ăn xong nửa con gà, tôi cuối cùng mới coi là khôi phục lại chút sức lực, nàng nhìn tôi một lúc lâu, đột nhiên mỉm cười, đứng dậy, vỗ vỗ tay nói: “Tôi phải đi, cậu tự giải quyết nhé.” .

Tôi nhìn chăm chăm cái đuôi cáo của nàng, nàng xi tôi một tiếng, đỏ mặt nói: “Tiểu sắc lang, nhìn chăm chăm môn thực nữ là rất bất lịch sự!”

Sắc lang: kẻ biến thái, yêu râu xanh, cơ mà “yêu râu xanh” thì nghe nặng nề quá ;))

Yêu tinh này thật là . . . làm gì có thực nữ nào có thể treo chữ “mộng” bên miệng chứ. Tôi trừng mắt liếc nàng một cái, tiếp tục nhìn.

“Được rồi, được rồi.” Nàng túm lấy cái đuôi phát phor, cười tùm tùm nhìn tôi, “Tôi thấy cậu cũng lạc đường lâu lắm rồi, mỗi ngày làm một việc thiện, tôi đưa cậu ra ngoài nhà.” .

Mắt tôi sáng lên, trong lòng vui vẻ, nhưng lập tức lại cảnh giác lắc đầu. Cổ tích có nói, hồ ly tinh đều lừa đồng nam đồng nữ vào tròng như vậy cả.

Nàng hừ một tiếng, “Tốt bụng lại bị coi là lòng lang dạ thú, không muốn thì thôi đi.” .

Nói xong xoay người đi luôn. .

Áo hồng của nàng thật bắt mắt, tôi ngu ngơ cứ thế theo đuôi, tôi nghĩ tôi nhất định là bị hạ giáng đầu thuật, nếu không làm sao có thể cứ thế theo nàng tới động hồ ly. . . .

Thật là động hồ ly, bên trong còn một con tiểu hồ ly trắng như tuyết, vô cùng thân thiết nhảy vào trong lòng nàng, thè cái lưỡi hồng hồng liếm lòng bàn tay nàng. Nàng cười ha ha, tôi hỏi: “Hồ ly hồng mà có thể sinh ra hồ ly trắng ư?”

Nàng liếc xéo tôi một cái, cười nói: “Cậu nói xem?” .

Tôi cũng đâu phải hồ ly, làm sao mà biết được? .

Tôi vỗ tay nói: “Tôi biết rồi, chồng cô là hồ ly trắng!” .

Nàng xì một tiếng khinh bỉ, đỏ mặt nói: “Cậu mới có chồng ấy!” .

Tôi làm sao có thể có chồng được, nếu có, cũng là vợ chứ. .

Nàng cho tiểu hồ ly ăn thịt gà, xong xuôi mới nói với tôi: “Tôi thấy cậu tuổi còn nhỏ mà đã có kinh nghiệm như vậy cũng không dễ dàng, thuộc môn phái nào?”

Tôi nhìn nàng cảnh giác trong chốc lát, đáp: “Vân Đô môn.” .

Nàng gật gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Đại môn phái đấy nhì.” .

Tôi ưỡn ngực đắc ý. “Phải!” .

Ý cười trong mắt, nàng nói: “Nghỉ một đêm đi, mai tôi đi chợ, mang cậu ra khỏi rừng.” .

Đêm đó, chúng tôi một người hai hồ ly cùng ngủ trong sơn động.

Tôi không ngủ được, nhìn chăm chăm cái đuôi của nàng một lúc lâu, nghĩ đó rốt cuộc là thật hay giả? Nghĩ nửa ngày không có kết quả, tôi quyết định tới gần nhìn một chút. .

Tiểu hồ ly bị nàng ôm vào trong lòng ngủ rất say, không thấy tỉnh cảnh giác gì, tôi rón ra rón rén tiến lên, len lén nhìn sắc mặt nàng. Hơi thở nhẹ nhàng, môi hồng hồng, hơi nhếch, khóe miệng như có ánh nước lấp lánh, mũi thanh tú, lông mi cong dài ... quả nhiên là diện mạo hồ ly tinh.

Ánh mắt tôi trượt xuống cái đuôi của nàng, ngồi xổm xuống, từ từ giơ tay ra, chọc chọc cái đuôi, nó chẳng có phản ứng.

Tôi bạo gan, nhẹ nhàng cầm cái đuôi của nàng, cực kỳ mềm mại, nhìn không nổi sờ sờ, nàng vẫn không có phản ứng, tôi áp sát lại để xem, kéo cái đuôi lên, phát hiện cuối cái đuôi chắc là chỗ xương cụt, dính chặt ở trên quần áo, là dính hay là xuyên qua nhỉ? Tôi nghi hoặc cầm lấy cái đuôi giật nhẹ, quần áo động một chút, nàng chớp chớp mi, dọa tôi phát hoảng. Tay trái tôi lại kéo kéo, tay phải vờn ra để ở chỗ xương cụt, nhẹ nhàng sờ một cái — bị nàng giữ lại! .

“Tiểu sắc lang, cậu định làm gì!” Nàng không biết tỉnh lại từ lúc nào, trừng mắt hạnh nhìn tôi.

Tôi giật dử nói: “Cô lừa tôi, cái đuôi này là giả!” Cái đuôi này là dính lên! .

Nàng cười hơ hớ, chọc chọc mặt tôi. “Tôi lừa cậu thì làm sao? Cậu cắn tôi hả?” .

Tôi quay đầu nhắm ngón tay nàng cắn một cái, thế mà cắn được, nàng kêu một tiếng, rụt người lại, “Khốn kiếp, cậu cắn thật à!”

Tôi hừ một tiếng.

Nàng lau lau nước miếng trên tay, lại nhìn tôi cười — nàng thật sự rất thích cười, lúc cười mắt cong cong, khóe miệng có lúm đồng tiền nhỏ.

“Tiểu đạo sĩ, cậu thật thú vị.” .

Tôi không cho rằng đây là một lời khen ngợi.

“Thật muốn ăn thịt cậu.” .

Tôi cười nhạt nói: “Cô đừng vờ vịt nữa, tôi biết cô không phải hồ ly tinh!” .

Cô giật cái đuôi ra, ném qua một bên, cười nói: “Thật là một tiểu đạo sĩ.” .

Tôi lại hỏi nàng: “Cô rốt cuộc là loại người nào?” .

Nàng nói: “Tôi là thợ săn ở gần đây.” .

Tôi còn nghiêm túc nói: “Sát sinh là không tốt.” .

Nàng cười nhạo nói: “Vậy cậu nôn nửa con gà ăn lúc nãy ra đây.” .

Tôi cầm miệng.

Nàng sờ sờ mặt tôi, lại nheo một cái nói: “Đi ngủ đi, sáng sớm mai đi chợ.”.

Lúc sắp ngủ, tôi lại hỏi nàng một vấn đề: “Cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?”.

Nàng nói nàng 16 tuổi, lớn hơn tôi 3 tuổi.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi đi chợ, rất nhiều người nhìn nàng chăm chăm, dù sao nàng thật sự rất đẹp, mấy tên lưu manh vây lại, lộ ra bộ mặt cười dâm dăng với nàng, tôi vừa định rút kiếm tương trợ, nàng đã ba quyền hai cước đánh cho bọn chúng chạy mất hút rồi.

Giữa trưa, nàng mời tôi ăn ba bát mì cay Thành Đô, hỏi: “Cậu có biết về Vân Đô môn như thế nào không?”.

Tôi vừa nhai nhồm nhoàm vừa gật đầu, cuối cùng ợ một cái nói: “Tôi muốn đi tìm thầy.”.

Nét mặt của nàng hơi kì quái, không hiểu vì sao.

“Thầy của cậu hả ... là Tông Chính chương môn phái không? Cậu biết ông ấy ở đâu sao?”.

Tôi lắc đầu.

“Vậy cậu vẫn nên về Vân Đô môn trước đi, bên ngoài rất nguy hiểm, cậu trông lại đáng yêu như vậy.” Nàng nói xong lại nheo nheo mắt tôi một trận. Thật ra nàng có lớn hơn tôi là bao đâu, nhưng cứ giả bộ là người lớn, rõ ràng chỉ cao hơn tôi nửa cái đầu.

Tôi khẳng khái nói: “Tôi muốn đi tìm thầy.”.

Nàng bắt đầu nói: “Được rồi, được rồi, cậu đi đi, đi đi.” Lại cho tôi một cái lực lực, nói: “Bên trong có tử mẫu cổ, nếu cậu gặp nguy hiểm, lắc lắc nó, gần tôi sẽ tới cứu cậu, xa thì tự giải quyết đi. . .”. Tôi nhận lấy lực lực, thầm nghĩ, nàng làm người tốt cũng không làm tôi tới nơi tới chốn, cái gì gọi là “xa thì tự giải quyết đi”. . .

Ăn xong, chúng tôi mỗi người một ngã, chỉ là không ngờ nhanh như vậy đã lại gặp lại nhau.

Lúc trời sắp tối, nàng thở hổn hển chạy tới bên cạnh tôi, nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Cậu làm sao?”.

Tôi nói: “Tôi đói bụng rồi.”.

Nàng ghen không còn gì để nói, cuối cùng cũng không nói gì, mang tôi đi hai dặm đường, vô cùng hoang vắng, có một khe suối nhỏ, nàng chỉ có thể bắt hai con cá lên nướng thôi.

Nói thật ra, năng lực sinh tồn dã ngoại của nàng rất mạnh.

Sau khi ăn xong, nàng nói với tôi: “Cậu tới bây giờ còn chưa chết thật sự là một kỳ tích.”.

Tôi mỉm cười, dùng giọng điệu của thầy đáp lại: “Minh minh chỉ trung tự hữu thiên ý. . .”. Nàng lại ghen không nói được gì.

Minh minh chỉ trung tự hữu thiên ý: tất cả mọi việc xảy ra đều có an bài, do trời định (đại khái thế :P)

“Cậu rốt cuộc định đi đâu hả? Tôi cũng không thể nấu cơm ba bữa cho cậu.” Nàng nói:

Tôi ngẫm nghĩ, nói: “Thầy nói muốn đi tới nhà một người tên là Lý Lăng.”.

Nàng cũng nghĩ nghĩ, nói: “Tôi hình như nghe thấy tên này rồi, thôi được rồi, mỗi ngày một việc thiện, để tôi đưa cậu đi.”

Thật ra, nàng là người không tồi.

“Tiểu đạo sĩ, cậu tên là gì?”.

“Tôi là Thanh Ương.”.

“Tôi tên Tô Tú.”.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Một Nàng Hồ Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Đi mất bảy ngày, cuối cùng cũng tìm được nhà của người tên Lý Lăng đó, có điều nghe nói thầy đã đi rồi, thấy bảo là về Vân Đô môn.

Tô Tú nói: “Thanh Ương, cậu cũng quay về đi.”

Tôi nhìn nàng một lúc lâu, miễn cưỡng gật đầu.

Tô Tú cười tủm tỉm cúi mình xuống nhìn tôi. “Cậu không nhớ rồi xa tôi phải không?” .

Tôi lại miễn cưỡng gật đầu.

Tô Tú nói: “Vậy đi, lúc nào cậu nhớ tôi, thì hãy lắc lục lạc nhé.”

Tôi ngạc nhiên mừng rỡ nói: “Cô sẽ tới gặp tôi ư?” .

Nàng cười tủm tỉm nói: “Không đâu. Có điều biết có người nhớ tôi, tôi sẽ rất vui.” .

Thật ra, nàng cũng không coi là người tốt đẹp gì.

Tô Tú à Tô Tú, thật sự là một người kỳ quái, có điều không biết vì sao, tôi vẫn rất nhớ nàng, cái kiểu rất nhớ rất nhớ đó.

Nhưng tôi cũng không nói với người khác chuyện này, chỉ len lén giấu lục lạc.

Sau khi từ nhà Lý Lăng về, thầy bế theo một đứa trẻ sơ sinh, tên là Lý Quần, tôi hay thường cầm lục lạc dỗ nó.

“Tiểu Quần Quần, cười một cái, Tiểu Quần Quần, cười một cái nào. . .” .Nhưng mà cậu nhóc này không thèm nể mặt tôi, mặt lạnh tanh nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy mình giống như đứa ngốc vậy.

Cái lục lạc kia tôi rung suốt ba năm, nàng hết lòng tuân thủ lời hứa, một lần cũng không tới thăm tôi.

Tôi đã nghĩ, Tô Tú à Tô Tú, thật là người không có lương tâm.

Mỗi ngày của tôi thật sự là rất nhàm chán, trước kia lại không biết, sau khi rời khỏi Tô Tú tôi mới phát hiện ra. Tô Tú biết ca hát, biết nhảy múa, biết săn thú, biết nấu nướng, biết đánh nhau, biết uống rượu. . . .

Tô Tú không giống với những người mà tôi biết.

Tôi từng nét từng nét viết tên nàng lên mặt cát, sau đó dùng chân xóa đi.

Lúc 16 tuổi, tôi quyết định quên nàng.

Sau đó tôi toàn tâm toàn ý chăm lo cho Tiểu Quần Quần, bởi vì khuôn mặt đáng yêu như vậy mà lúc nào cũng nghiêm nghị, thật là phung phí của trời.

Bi ai là, cu cậu hình như cảm thấy tôi không đáng tin lắm, càng thích dính lấy nhị sư huynh. Nhị sư huynh cũng chả phải người tốt đẹp gì, huynh ấy bên trái là xúc xắc, bên phải là hồ lô rượu, thầy luôn khen huynh ấy có tư chất, sau đó lại thờ dài nói đáng tiếc.

Nhị sư huynh thích nhất là cầm chiếc đĩa chাম់ rượu mớm cho Tiểu Quần Quần, Tiểu Quần Quần vừa nhắm một cái là say, sau đó khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, mắt đen láy ướt át, hay cái tay nhỏ xúu ôm hồ lô, nấc rượu, thật đáng yêu. . . .

Đại sư huynh không thèm chơi với chúng tôi, nhị sư huynh và tôi cùng mang theo Tiểu Quần Quần xuống núi làm loạn, có một lần suýt chút làm lạc mất Tiểu Quần Quần, thầy giận dữ, phạt nhị sư huynh lên Tư Quả nhai ăn bánh bao ba tháng liền.

Căn nguyên là nhị sư huynh tâm xuân nảy mầm, quá trình là nhị sư huynh và một mỹ nhân vừa gặp đã yêu, kết quả thì đã nói rồi.

Sau thì mỹ nhân đó thành nhị sư tẩu của tôi.

Nhị sư huynh rất yêu cô ấy, không lâu sau họ sinh một bé trai, không lâu sau nữa, nhị sư huynh liền chuyển xuống dưới núi, sống cuộc sống như người bình thường. Vì nhị sư tẩu là một cô gái bình thường, cha mẹ đều là nông dân.

Một năm có bệnh dịch, nhị sư tẩu không may nhiễm bệnh, sau tuy là chữa khỏi nhưng thân thể không được như trước kia. Bấy giờ, trong chốn giang hồ đồn đại rằng “Tam thanh ngộ tâm quyết” - Thực sơn tu đạo bí bảo đã tái xuất giang hồ, nhị sư huynh liền dấy lên ý muốn đi cướp về.

Thầy nói, sống chết do mệnh, phú quý do trời, không cho nhị sư huynh đi. Nhị sư huynh không nghe, tôi can lại, huynh ấy nói: “Thanh Ương, đệ chưa từng thích ai, không hiểu được, huynh không thể nhìn cô ấy rời xa mình.” .

Khi đó lòng tôi rất khổ sở, tôi nhớ tới Tô Tú.

Lục lạc kia, rất lâu rồi tôi không lắc nữa, cho dù nhớ nằng, cũng không lắc nữa.

Cuối cùng tôi không ngăn nhị sư huynh được, huynh ấy đi là đi ba tháng, bên ngoài truyền tới tin tức, nói nhị sư huynh mang theo một đám người tới Thục Sơn, thấy sợ nhị sư huynh xung đột với người của Thục Sơn phái, sai tôi và đại sư huynh đi bắt huynh ấy về.

Tôi đã từng nghĩ liệu có thể gặp được Tô Tú hay không, nhưng không ngờ là thật sự gặp được nằng.

Bảy năm, nằng 23, tôi 20.

Nằng xem ra trưởng thành hơn nhiều, xinh đẹp động lòng người, tôi không biết mình có thay đổi nhiều không, nhưng nằng vừa nhìn thấy tôi, mắt đã cong lên, nói: “A, tiểu đạo sĩ, là cậu à!”.

Tìm tôi thất lại, hóa ra nằng chưa quên tôi.

Hồi đó, tôi thấp hơn nằng nửa cái đầu, bây giờ, tôi cao hơn nằng một cái đầu, lúc nhìn nằng, không cần ngẩng đầu lên nữa.

Nằng khua kiếm soàn soạt, nói: “Nhị sư huynh của cậu muốn cướp bảo vật của Thục Sơn phái chúng tôi, cậu nói phải làm sao bây giờ?”

Tôi và đại sư huynh cản nhị sư huynh. Huynh ấy mang theo một đám người, những kẻ đó cũng chẳng phải người tốt gì, một đám mặt mày hung tợn, đều không phải người lương thiện. Nhị sư huynh gần như đã tẩu hỏa nhập ma.

Mấy chục người vây lại tấn công, đại sư huynh đối phó với nhị sư huynh, tôi và Tô Tú đối phó với mấy chục tên còn lại.

Tôi hỏi nằng: “Thục Sơn phái chỉ có một mình cô sao?”

Nằng thở dài: “Những người khác võ công không bằng tôi, đều trốn rồi!”

Trong lúc nói chuyện, nằng lại hạ gục hai tên.

Lúc này, có người phóng ám khí, tôi chặn giúp nằng, lại không ngờ được ám khí kia vừa đụng tới kiếm là nổ mạnh bùng ra, bắn ra vô số ngưu mao châm.

Tô Tú biến sắc, tay áo phẩy qua chặn hơn nửa, nhưng vẫn có mấy cây châm đâm vào cánh tay phải của tôi, sau một lát, cánh tay đau tê không cảm nổi kiếm, một tên nhân cơ hội xông lên, đâm một kiếm lên ngực phải tôi, bỗng chốc đạo bảo bị nhiễm độc.

Tô Tú một cước đá bay tên đó, công tôi bỏ chạy.

Tôi nói: “Đại sư huynh. . .”

Nằng nói: “Lo thêm cho hần thi đi chết đi!”

Tôi vừa định phản bác, lại hôn mê bất tỉnh, sau nghĩ lại, thật là thảm hại --- tôi chỉ khi ở trước mặt nằng mới thảm hại như vậy thôi.

Tô Tú đưa tôi tới một sơn động, rất giống cái sơn động năm đó, nghĩ cẩn thận ra, sơn động trong thiên hạ hầu hết đều giống nhau.

Lúc tôi tỉnh lại, Tô Tú đang rửa miệng vết thương cho tôi. Một kiếm ở ngực không sao, tôi né rất nhanh nên không trúng chỗ hiểm, chỉ nhìn thì có vẻ thâm. Khá phiền là mấy cây ngưu mao châm, tẩm độc rồi, tuy là không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lại có khả năng làm tổn thương tới gân mạch.

Vùng da xung quanh châm nổi mẩn đỏ, ngứa vô cùng, ba chỗ trên cánh tay phải, dưới xương quai xanh một chỗ, ngực một chỗ.

Lúc tôi tỉnh lại, châm trên cánh tay đã được rút hết, Tô Tú đang xử lý cây ngưu mao châm dưới xương quai xanh, cây châm đó cắm sâu vào trong thịt, lại rất nhỏ, cho nên lúc ấy, Tô Tú đang áp sát lên ngực tôi dùng miệng hút. . . .

Tôi há miệng thở hổn hển, nói không nên lời.

Tô Tú dùng sức hút một cái, tôi kêu a một tiếng, nằng nhỏ sang bên cạnh, ngẩng đầu, liếc mắt coi thường. “Đừng kêu như thể tôi cưỡng gian cậu được không?”.

Tôi lại nghẹn không nói được gì. . .

Nằng lăm bắm nói: “Đường Môn ám khí cậu cũng dám dùng kiếm chắn, phục cậu rồi!”

Nói xong, nằng cúi mặt xuống, chuẩn bị hướng tới cây châm tiếp theo.

Vị trí thật tốt, bên trái RT một tấc.

RT: đỉnh ngực, e hèm, tác giả cũng liều quá đê, cổ đại mà dám dùng QJ với cả RT :-ss

Tôi giữ nàng lại, đỏ mặt nói: “Tô Tú, để tự tôi.”

Nàng ngó người một lát, khoanh tay trước ngực nhìn tôi có hứng thú: “Được, được, được, tự cậu làm, làm cho tôi xem xem. . .”.

Mặt tôi nóng vô cùng, nhìn ánh mắt nàng nói không nên lời.

Tô Tú liếc tôi một cái, nói: “Tiểu sắc lang, cậu vờ vịt cái gì chứ!” Sau đó cúi mặt xuống. . .

Tôi cắn môi cúi đầu nhìn nàng, aizz, Tô Tú à Tô Tú, chúng ta lại gặp mặt. . .

Vừa gặp mặt lại rơi vào tình huống như này, tôi hơi khó tiếp nhận, không bằng tuân tự từng bước, nói chuyện tình cảm trước đã. . .

Tô Tú vừa nặn vừa cắn vừa hút, nửa ngày cuối cùng cũng hút được châm ra, phun sang bên cạnh, líu lưỡi nói: “Thuốc tê này cũng quá mạnh, đầu lưỡi tôi đã tê rần rồi.”

Lúc ấy tôi có lẽ đã quá xúc động, ôm lấy thắt lưng nàng đẩy nàng vào trong lòng mình, nàng ngẩn người, chưa kịp phản ứng đã bị tôi hôn lên môi, mà có lẽ là vì tránh vết thương trên ngực tôi, nàng chỉ ngo ngoáy một chút rồi cũng thôi.

Lúc đầu là tôi rất kích động, nhưng sau lại là nàng dạy tôi hôn môi, sau khi môi tách môi, nàng cười giễu cợt nói: “Kỹ thuật hôn của cậu quá kém!”.

Tôi rầu rĩ nói: “Phải, kỹ thuật hôn của cô tốt thật.”

Lòng bỗng dưng chưa xót không chịu nổi.

Nàng bỗng dưng sáp mặt lại ngay trước mặt tôi, nhìn chăm chăm mắt tôi một lúc lâu, trước khi tôi phát hoảng đã mỉm cười, nói ba chữ.

Lúc ấy tôi vỡ vụn luôn.

Mọi người đoán được là ba chữ gì không?

Nàng nói là.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Một Nàng Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nàng nói là “Cậu cương rồi.”

Tôi suýt chút nữa bị hơi thở làm sắc chết, mặt nóng không phân biệt nổi đông tây nam bắc, cho nên thẹn quá hóa giận, tức giận quát một tiếng: “Tô Tú, cầm miệng!”.

Nàng bò khỏi người tôi, cười nói: “Đừng ngại, phản ứng bình thường, không có phản ứng mới không bình thường đấy.”

Nàng còn nói: “Tôi đi tìm chút gì cho cậu ăn, cậu ngủ một giấc đi.”

Nàng đi rồi, tôi nằm một mình trong động, cứ tưởng mình không thể ngủ nổi, nhưng rất nhanh đã vào mộng đẹp.

Mơ thấy tôi thành thân, tân nương là Tô Tú, nàng mặc váy đỏ, như nàng hồi năm 16 tuổi ấy. Thầy và ba vị trưởng lão ở phía trên, chúng tôi từng người một kính rượu, Tô Tú chìa tay ra nói với chưông môn: “Chưông môn sư tôn, phải mừng hồng bao cho văn bối chứ!”

Tôi quay đầu trừng mắt liếc nàng một cái: “Tô Tú, đừng quấy rối!”

Tô Tú trừng mắt liếc tôi, nói: “Về sau tiền của chàng là tiền của chúng ta, tiền của thiếp là tiền của thiếp, phải phân chia rõ ràng!”

Aizz, Tô Tú à Tô Tú, thật là người thực dụng.

Giấc mộng hoàng lương (1), lúc tỉnh lại, lại ngửi thấy mùi gà nướng, Tô Tú quay đầu nhìn tôi, cười nói: “Tỉnh rồi hả, bên cạnh có nước, uống đi.”

Tôi uống ừng ực xong, hỏi: “Đại sư huynh, nhị sư huynh của tôi đâu?”

Nàng nói: “Đánh tôi không thấy bóng dáng đâu nữa rồi, yên tâm đi, không dễ chết như vậy đâu.”

Tôi lại hỏi nàng: “'Tam thanh ngộ tâm quyết' bị cướp đi rồi à?”

Nàng nói: “Bị cướp đi rồi, tôi đang muốn cướp về đây! Những người đó thật kỳ quặc, ngay cả sách kê chân của ông nội tôi cũng cướp đi mất.”

Sau đó chúng tôi đều im lặng.

Tận tới khi gà nướng chín, nàng ném cho tôi một con, tôi mới nói: “Cô thật giống hồ ly, thích ăn gà.”

Tô Tú cười tủm tỉm nói: “Điều này cũng bị cậu phát hiện rồi, thật ra tôi cũng thích ăn tay gấu, hồ tiên gì đó, nhưng mà mấy thứ đó ít gặp, tôi không thể quá kén chọn, chỉ có thể thấy thứ gì sẵn thứ đó thôi.”

Hồ tiên: tình hoàn của hồ >.<

Tôi lại im lặng nửa ngày, cuối cùng hỏi tới miệng, “Tô Tú, cô thành thân chưa?”

Nàng ngẩng người một lát, ngẩng đầu nhìn tôi, khoe miệng đầy mỡ, hỏi: “Cậu hỏi điều này làm gì?” Nàng ngẫm nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Cậu không phải muốn chịu trách nhiệm với tôi chứ, không cần không cần đâu, tôi không dễ bụng.”

Tôi xiết chặt nắm tay, trầm nghĩ, tôi dễ bụng.

Tôi cười gượng, nói: “Cô thành thân rồi? Cũng phải, cô cũng 23 rồi.”

Nàng vừa nghe, không vui lắm, lông mi hơi nhếch: “Làm sao, xem thường tôi lớn tuổi ư!”

Tôi ha ha cười gượng: cổ họng, mắt cay đến khó chịu, rốt cuộc không nói nên lời.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tú dẫn tôi rời khỏi sơn động, nói là về thôn.

Ở nơi đó tôi thấy một đôi vợ chồng già, nghe nói là ông bà nội của Tô Tú, sách kê chân của ông nội nàng làm cho võ lâm ồn ào một trận, tử thương vô số. .

Tô Tú đổi thuốc cho tôi, nói: “Cậu đợi một chút rồi đi đi, con người ông nội tôi tuy không xấu, nhưng cũng không thích người của Vân Đò môn tí nào.”

Tôi im lặng gật đầu, do dự một chút, hỏi: “Chồng cô đâu?”

Nàng khoanh tay trước ngực nói: "Làm sao?"

Tôi giả cười nói: “Xem xem ai xui xẻo như vậy lấy phải cô.”

Tô Tú hừ lạnh một tiếng: “Xui xẻo là kẻ luôn bỏ lỡ vận may, đừng có cười người khác. Được rồi, cậu đi đi.”

Tôi cười khan hai tiếng, không biết nên nói gì, có lẽ, đối với nàng tôi chẳng qua cũng chỉ là người qua đường bình thường mà thôi.

Tôi từ trong phòng đi ra, ở cổng làng nhìn thấy ông nội Tô Tú đang chờ, ông hút tẩu thuốc, khoe mắt liếc tôi, “Vân Đò môn?”

Tôi cười theo nói phải.

“Là đồ đệ của Tông Chính?”

Tôi lại cười hùa theo nói phải.

Ông hừ một tiếng: "Đức hạnh!" Lại nói: “Cậu thích Tú Tú nhà chúng tôi hà.”

Mặt tôi nóng lên, khẽ cắn môi, nói phải.

Ông cụ nói: “Tú Tú nhà chúng tôi có người rồi.”

Tôi hơi nổi điên, vậy ông còn hỏi câu này làm gì!

Ông cụ hình như còn muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc cái gì cũng không nói, chỉ thở dài, rồi đi mất.

Tôi hơi thất thần lang thang trong rừng, đi được nửa ngày, sung sướng phát hiện, tôi lại lạc đường! Vì thế tôi lấy lục lạc ra, dùng sức lắc lắc lắc lắc . . .

Cuối cùng, nàng vẫn xuất hiện.

Tô Tú thờ hồn hèn, đỏ mặt trừng tôi: “Lắc cái đầu cậu ấy!”

Tôi cười nói: “Tô Tú, tôi lạc đường rồi.”

Nàng không nói gì nhìn tôi một lúc lâu, rồi nói: "Sao cậu lạc đường suốt thế."

Tôi nói: "Cô đi cùng tôi, tôi sẽ không lạc đường nữa."

Nàng quay mặt đi, cúi đầu mắng một câu: "Đồ ngốc." Sau đó quay mình đi nói: "Đi theo tôi."

Tôi đi theo sau lưng nàng, đi được vài bước, nói: "Tô Tú, thật ra cô còn chưa lấy chồng đúng không?"

Nàng hừ một tiếng: "Liên quan gì đến cậu!"

Tôi chạy lên hai bước, kéo tay nàng nói: "Tôi thích cô."

Nàng quay mặt đi, lộ ra vành tai ửng đỏ. "Cậu hiểu cái gì gọi là thích . . ."

Tôi lắc lưc lưc nói, "Tôi mang theo nó bên người bảy năm."

Tay Tô Tú run lên, tôi lại nói: "Cô theo tôi, hoặc là tôi ở lại."

Tô Tú không trả lời, tôi kéo cổ tay nàng, nàng lại kéo tôi đi về phía trước, lẳng lặng đi một lúc thật lâu mới nói: "Thôi đi, không hợp, tôi hơn cậu 3 tuổi đấy."

Tôi mỉm cười. "Đây không phải vấn đề."

"Chúng tôi là Thục Sơn phái cùng Vân Đô môn các cậu không thích hợp."

Tôi lại cười: "Đây cũng không phải vấn đề."

"Tôi không thích cậu."

Khóe miệng tôi cứng đờ, lại cười: "Cô sẽ thích tôi thôi . . ."

Nàng bỏ tay tôi ra, tiếp tục đi về phía trước, tôi dừng lại tại chỗ, nghe nàng nói: "Tôi thật không thích cậu, nếu không sao từ đó tới giờ tôi cũng không đi thăm cậu." .

Tôi không tin. "Vậy sao lúc này cô tới vội như vậy?"

Bóng lưng của nàng cứng đờ.

"Có phải cô lo thương thế của tôi chưa lành, lại đụng phải đám người muốn cướp bí bảo?"

Nàng ha ha cười gượng hai tiếng: "Đâu có, tôi tiện đường đi qua. . ."

Tôi thờ dài, tiến lên ôm lấy nàng. "Tô Tú, nàng cười rất giả."

Nàng im lặng một chút, nói: "Cậu buông tay."

Tôi nói: "Tôi không buông."

Nàng nói: "Cậu đi đi."

Tôi nói: "Tôi không đi."

Tô Tú nhấc chân, gót chân giẫm mạnh lên mũi chân tôi, tôi đau kêu lên một tiếng, vẫn ôm chặt nàng không buông.

"Cậu đồ đạo sĩ chết giẫm!"

"Chuyên thu phục hồ ly tinh như nàng!"

Tôi rất vui sướng, vì nàng rõ ràng đã chịu thua, thờ dài, cúi đầu nhìn mặt đất bị ánh trăng chiếu sáng.

"Tiểu sắc lang." Nàng nói, "Để ông nội của tôi biết cậu cưỡng ôm tôi, cậu sẽ bị ông đánh chết."

Tôi nói: "Ta còn dự định này, vẫn chưa làm đâu."

Nàng sặc một chút, quay đầu trừng mắt tôi. "Tiểu sắc lang, cậu học thói xấu như vậy từ bao giờ?"

"Lúc nhớ nàng." Tôi nói.

Khóe mắt nàng bỗng đỏ lên, ánh lệ trong suốt, tôi nhìn mà lòng đau xót, sáp lại hôn, hôn đi nước mắt của nàng. “Tô Tú, đi theo ta, hoặc là ta ở lại.”

Tô Tú lắc đầu, giọng hơi trầm thấp: “Cậu đi đi, tôi không đi được.”

Tôi nói: “Vậy ta ở lại cùng nàng.”

Nàng cười cười, có chút cay đắng: “Không cần đâu, cậu về Vân Đô môn trước đi, tôi sẽ đi tìm cậu.”

Tôi không dám tin lắm, “Nàng thật sẽ đến ư?”

Nàng trừng mắt liếc tôi một cái. “Tôi đã lừa cậu bao giờ đâu.”

“Lần đầu gặp nàng đã lừa ta!” Tôi nói, “Nàng lừa ta nàng là hồ ly tinh.”

Nàng cười nhạo: “Ai biết cậu tin thật.”

Tôi là một đạo sĩ, lại phải lòng một hồ ly tinh. . . .

Tô Tú dẫn tôi đi một lúc lâu, cuối cùng dừng lại bên hồ. Nàng nói: “Tôi không thể mang cậu về nhà, nếu không ông nội sẽ đánh cậu.”

Tôi hỏi vì sao.

Nàng nắm một cành trúc mảnh, gảy gảy đám cỏ cao tới nửa người, nói: “Ông nội nói cậu không có ý tốt.”

Tôi cười nói: “Ông thật là mắt tinh như thuốc.”

Tô Tú quay đầu nhìn tôi, cau mày nói: “Tiểu sắc lang, cậu ngứa da hả?” Nói xong cành trúc liền bay qua đây chào hỏi, tôi cười né qua, cầm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào trong lòng, ở bên tai nàng nói: “Ta không còn nhỏ nữa.”

Vành tai nàng lập tức đỏ lên, thật ra, Tô Tú là người dễ thẹn, chẳng qua bình thường nàng hay giả bộ dửng dưng.

Sau đó lại có một số việc, xảy ra vừa kỳ lạ vừa là lẽ đương nhiên, tôi vốn muốn kể lại chi tiết một chút, nhưng mà thiên triều nói làm loại việc này phải lạng lẽ, phải tắt đèn, cho nên các bạn cái gì cũng không nhìn thấy được, chỉ có đoạn đối thoại dưới đây.

“Này Cậu rốt cuộc có biết phải làm thế nào không hả!”

“Đương nhiên là biết!” (Đây là vấn đề tự tôn)

“Đau đầu đau. Cậu đi chết đi, tiểu sắc lang! Để tôi dạy cho cậu . . .”

“Nàng làm sao mà biết. . . .” (u ám)

“Chưa làm bao giờ chả nhẽ chưa từng xem!”

“Tô Tú. . . Nàng thật là . . .”

“Làm sao? A! Cậu cái đồ khốn kiếp này!”

“Lại mắng?”

“Ừm . . . A . . . ui ui . . .”

Chính là như thế đấy.

Sau khi xong việc, Tô Tú đá tôi qua một bên, nổi giận đùng đùng, có điều đuôi mày khóe mắt lộ vẻ xuân tình. “Về sau không làm với cậu nữa!”

Tôi cười lại sáp tới, nàng đá ra sau một cái, từ từ nhắm hai mắt lại không nói câu nào.

“Tô Tú. . .”

Nàng không lên tiếng.

Tôi lại nói. “Tô Tú. . .”

“Làm sao?”

Giọng hơi khàn, nghe thật đẹp.

Tôi cười ha ha, ôm nàng cảm thấy mỹ mãn.

Sau lúc hừng đông, nàng nói với tôi: “Cậu về Vân Đô môn trước đi, tôi sẽ đi tìm cậu.”

Lúc ấy tôi lòng đầy vui sướng nói được, đâu có chú ý tôi bị thương trong đáy mắt nàng khi đó.

Sau đó, nhị sư huynh bị trục xuất sư môn, tôi và đại sư huynh trở về Vân Đô môn, thầy trong một đêm già đi rất nhiều, tôi ở trên núi chờ Tô Tú, chờ, là chờ 13 năm.

Không phải không trở về tìm nàng, nhưng nàng đã không còn nữa rồi.

Ông cụ hút tẩu thuốc, nhìn con trâu già trong ruộng nói: “Tú Tú hả, chết rồi.”

Khóe miệng tôi cứng đờ, cười: “Sao có thể ...” . Ông cụ chỉ chỉ gò đất nhỏ bên kia ruộng, nói: “Nó từ nhỏ mang bệnh, không phải bệnh, là mệnh, sống không quá 24 tuổi. Cậu đi không lâu, mùa đông năm ấy, nó mất rồi.”

Tìm tôi tê dại, cổ họng như bị nghẹn lại, rất lâu rất lâu không nói nên lời.

Tôi ngồi trước mộ Tô Tú thật lâu, nghĩ không ra được, nàng làm sao lại đã đi rồi. Lúc chia tay, nàng hôn hôn má tôi, độ ấm giống như vẫn còn lưu lại.

Ngón tay tôi vuốt ve tấm bia đá lạnh lẽo, nhớ Tô Tú, một giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

“Này, Tô Tú. . .” Tôi thấp giọng gọi, “Hồ ly, nàng xuất hiện đi. . .”

Nàng đương nhiên là không hiện ra được nữa.

Tô Tú biết ca hát, biết nhảy múa, biết săn thú, biết nấu nướng, biết đánh nhau, biết uống rượu đã không còn nữa.

Bảy ngày sau, tôi trở lại Vân Đô môn, mang lục lạc bên mình, nhưng không lắc nó nữa, bởi vì nàng rồi cuộc cũng không cảm giác được, không biết tôi vẫn nhớ nàng, chờ nàng.

“Tôi lừa cậu thì làm sao? Cậu cần tôi hả?” Tô Tú nói.

“Tiểu đạo sĩ, cậu thật thú vị.” Tô Tú nói.

“Biết có người nhớ tôi tôi sẽ rất vui.” Tô Tú nói.

“Đâu có, tôi tiện đường đi qua. . .” Tô Tú nói.

Tô Tú à Tô Tú, tôi nghĩ nàng thật là một kẻ nhẫn tâm, cứ tiện đường lướt qua cuộc đời tôi như vậy, không chào hỏi một tiếng đã đi rồi.

Không ai biết tôi đã từng thích một người như vậy, tôi tận bây giờ vẫn còn nhớ nàng.

Sau đó bấm đốt ngón tay tính toán, phát hiện từ khi tôi biết nàng tới bây giờ, đã sắp 20 năm.

Hai mươi năm, búng ngón tay là trôi qua rồi.

Tiểu Quân Quân cũng đã trưởng thành, tìm được người ở bên cạnh cả đời rồi, tôi còn đang chờ Tô Tú, nàng nói rồi, sẽ không lừa tôi.

Tiểu Quân Quân muốn đi Tứ Xuyên, vì thế hôm đó, tôi nói với bọn họ, lên Thục sơn một chuyến đi.

Không biết sau đó cậu ấy có gặp cụ ông không, có gặp Tô Tú không, thấy rồi, bọn họ có lẽ cũng không biết đó là người tôi từng yêu, bây giờ vẫn đang hoài niệm.

Thật ra, thời gian tôi ở cùng nàng chẳng qua cũng chỉ 10 ngày, sau đó đôi lầy 20 năm khổ luyện.

Lúc Tiểu Quân Quân bái đường thành thân, tôi giật mình nhớ tới Tô Tú.

Tô Tú muốn đòi chuông môn hồng bao, sau đó nói với tôi: “Về sau tiền của chàng là tiền của chúng ta, tiền của thiếp là tiền của thiếp, phải phân chia rõ ràng!”

Tận tới khi đại sư huynh nói: “Sư đệ, đến lượt đệ.”

Tôi mới tỉnh lại.

Đó chẳng qua là một giấc mộng, Tô Tú chưa từng nói vậy, mà vừa rồi, tôi chìm trong một giấc mộng.

Tô Tú, Tô Tú.

Nếu không có lục lạc trong lòng, tôi sẽ hoài nghi tất cả chuyện này chỉ là một giấc mộng.

Tô Tú, ta rất nhớ nàng, nếu nàng nghe được, có nhớ tới ta chăng?

Bạn đang đọc truyện *Chờ Một Nàng Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tô Tú Thiên

Sau khi tiểu đạo sĩ, không biết vì sao trong lòng có chút khổ sở.

Ông nội phát hiện ra, nói: “Tú Tú à, có chuyện gì sao?”

Tôi bèn nói: “Gặp phải một tiểu đạo sĩ ngốc ngếch.”

Ông nội không vui lắm. “Từ đâu tới?”

“Vân Đô môn.”

“Hừ, Vân Đô môn chẳng có kẻ nào tử tế!” Ân oán tổ tiên, ông nội nhắc tới Vân Đô môn về mặt vẫn mắt hừng.

Tôi ôm Tiểu Bạch về phòng, bà nội bưng thuốc bước vào. “Tú Tú, uống thuốc.”

Tôi thờ dài, một hơi uống hết thuốc, sau đó vội ăn đường.

Uống thuốc thế nào cũng vô dụng, ông nội đã nói, đây là mệnh, không phải bệnh, chữa bệnh dùng thuốc, chữa mệnh thì phải dùng cái gì?

Ông nội thường lắm bấm tự hồi lục lật dở “Hoàn Chân”, nhủ chặt đầu mây, tôi quán quýt lấy ông cười: “Ông nội, chơi với con một lát!”

Ông nội cảm tẩu thuốc gõ tôi, “Đi đi đi, đừng làm ồn ông.”

Tôi bấu môi, ngồi xồm xuống một bên nhớ tiểu đạo sĩ.

Thật ra tôi rất muốn đi tìm cậu ấy, cái lục lạc kia, mỗi ngày đều vang 17-18 lần, tôi nghi ngờ cậu ta treo nó lên trên cửa, gió thổi qua là reo, gió trên núi lại lớn. . . .

Tiểu đạo sĩ rất thú vị, mặt mày thanh thú, mặt trắng trắng mềm mềm, nhéo lên cảm giác thật sướng. Tiểu đạo sĩ thật dễ lừa, lại tin tôi là hồ ly biến ra, lén lút tới gần kiểm tra. Tiểu đạo sĩ à tiểu đạo sĩ. . .

Sớm biết thế tôi nên cho cậu ấy trúng mấu cỏ, như vậy lúc tôi nhớ cậu ấy, cậu cũng có thể biết.

Hành trình lên Vân Đô sơn của tôi bị một con bệnh nặng làm gián đoạn.

Ông nội nói đây là tiểu kiếp đầu tiên, trong mệnh của tôi có ba kiếp số, ứng nghiệm riêng rẽ lúc 16, 20 và 24 tuổi. Đại kiếp nạn cuối cùng nếu không qua được, cũng chỉ có chết.

Tôi rất thản nhiên, nói với ông nội: “Đẳng nào cũng chết, sống vui vẻ là được rồi.”

Lục lạc của tiểu đạo sĩ reo ba năm, sau đó không reo nữa, tôi nghĩ nhất định là cậu ta tháo lục lạc về, sau đó quên mất rồi.

Ông nội hừ một tiếng nói: “Không nhớ tiểu đạo sĩ của con nữa à?”

Tôi xì một tiếng. “Ông nội, ông đừng nói lung tung!”

Trong lòng chan chất, tiểu đạo sĩ cũng thật dễ quên.

Ông nội thường nói: “Tú Tú, ra ngoài tìm đàn ông tốt mà chơi.”

Tôi rất khinh thường, bọn đàn ông bên ngoài thấy tôi đều là lộ ra vẻ mặt đáng ghê tởm, không giống như tiểu đạo sĩ...

Năm 20 tuổi, tôi nghĩ tiểu đạo sĩ đã biến thành đại đạo sĩ rồi, có lẽ cậu ấy cũng sớm quên tôi rồi.

Năm 23 tuổi ấy, có người tới cướp “tam thanh ngộ tâm quyết”, tôi muốn ra ngoài cướp về, không ngờ gặp lại cậu ấy.

Tôi liếc mắt một cái đã nhận ra cậu, vẫn là mặt mày thanh tú, tiểu đạo sĩ tuần tú nay đã thành đại đạo sĩ tuần tú, một thân đạo bào lam bạch, thân hình cao lớn, khỏe miệng hơi nhếch, như đang mỉm cười.

Tim đập thình thịch, tôi cười chào đón: “A, tiểu đạo sĩ, là cậu à!”

Ánh mắt cậu khẽ động, sáp lại gần tôi.

Sau này tôi lại hỏi ông nội, vì sao tôi có thể nhớ một người như vậy, thích một người như vậy, đến chết cũng không quên được.

Ông nội trầm mặc nửa ngày mới nói, là kiếp số đi.

Là kiếp số đi, hay là chấm dứt đi.

(Kiếp số và kết thúc đọc giống nhau)

Tôi nghĩ là chấm dứt không nổi.

Tôi cố cậu ấy chạy điên cuồng, lòng có chút chua xót, tôi thích tiểu đạo sĩ như vậy, cậu ấy còn nhớ tôi chăng?

Đưa cậu tới sơn động gần nhất, tôi giúp cậu rửa sạch miệng vết thương, sau đó giải quyết mấy cây ngưu mao châm khó nhằn kia.

Cởi bỏ áo ngoài của cậu, tiểu đạo sĩ quả nhiên đã biến thành đại đạo sĩ, nhìn thân thể đàn ông trưởng thành khiến hai má tôi nóng lên, gắng gượng hút đi mấy cây ngưu mao châm trên cánh tay, lúc đang hút cây châm dưới xương quai xanh, cậu ấy tỉnh.

Lúc ấy tôi cũng rất xấu hổ, nhưng lại giả vờ không thèm để ý, cười gọi cậu ấy là tiểu sắc lang.

Kỹ thuật hôn của cậu quá tệ, thậm chí không biết dùng lưỡi, bình thường nhất định không đọc cái loại sách kia, aizz, tiểu đạo sĩ thuần khiết của tôi à ...

Cái loại sách này, lúc tôi sáu tuổi đã lật xem hết ở nhà một anh trong thôn rồi.

Cơ thể cậu ấy có phản ứng, trong lòng tôi hỗn loạn -- cậu ấy thích tôi nhỉ, thích tôi đúng không. . .

Thật ra từ lúc tìm được lục lạc trong áo cậu, tôi đã nghĩ như vậy.

Cậu ấy không quên tôi, vẫn mang theo cái lục lạc đó bên người.

Nhưng mà tôi không biết phải làm thế nào, chỉ biết rời đi vội vàng như chạy trốn. Lúc trở về, cậu ấy đang ngủ, không biết mơ thấy gì, nét mặt có chút bất đắc dĩ, có chút vui sướng.

Cậu ấy hỏi tôi: “Tô Tú, cô thành thân chưa?” .

Tìm tôi này một cái, trêu chọc tránh câu hỏi của cậu ấy.

Người không có ngày mai như tôi, thành thân làm gì, để làm kẻ khác lỡ dở.

Cậu vẫn bám riết nói gần nói xa, tôi tránh trái tránh phải. Cuối cùng đưa cậu ấy về nhà, thay kim sang được tốt nhất.

Kim sang: vết thương do đao kiếm gây nên (theo cách gọi của Đông y)

Ông nội nói: “Chính là tiểu đạo sĩ con mong nhớ 7 năm liền đấy à?” .

Tôi không trả lời.

Ông nội thở dài: “Nhìn qua cũng không tệ lắm.”

Tôi nói: “Ông nội, thôi đi, con nói với cậu ấy, con đã lập gia đình rồi.”

Ông nội ngẩn người, nói: “Cũng tốt ...”

Sau khi đưa cậu ấy rời đi, tôi bắt đầu hối hận.

Tô Tú à Tô Tú, cô dẫn đo như vậy làm gì, không phải nghĩ xong rồi sao, đằng nào cũng chết, yêu một lần oanh oanh liệt liệt mới là không uổng cuộc đời này chứ!

Nhưng mà cô chết rồi, cậu ấy phải làm sao?

Làm người không thể ích kỷ như vậy đúng không?

Mùi tôi cay cay, mặt chôn giữa hai gối, lại bắt đầu nhớ tiểu đạo sĩ.

Thanh Ương, Thanh Ương . . .

Tên cậu ấy thật dễ nghe.

Canh giờ thứ hai sau khi cậu ấy rời đi, từ mẫu cổ vang, tôi đứng bật dậy, không kịp nghĩ nhiều bèn chạy về phía cậu ấy.

Gặp phải tập kích?

Vết thương của cậu ấy còn chưa lành, lại đơn độc một mình!

Tôi hơi hỗn loạn, chạy đến thở không ra hơi, mới nhìn thấy cậu ấy đang nhàn nhã nhả nha dưới tán cây, ngẩng đầu lên, cười với tôi.

Cười có tươi hơn nữa cùng không cách nào nén lại cơn giận của tôi!

Tôi mắng cậu ấy: "Lắc cái đầu cậu ấy!"

Cậu ấy thế mà còn không đỏ mặt nói: "Cô đi cùng tôi, tôi sẽ không lạc đường nữa."

Tôi không biết phải phản ứng ra sao, chỉ có thể xoay người bước đi.

Tiểu đạo sĩ, đừng đi theo tôi. . . .

Tiểu đạo sĩ, đừng ép tôi. . . .

Tôi khổ sở muốn khóc, 23 tuổi, một đồng tuổi rồi, còn khóc thì quá trò hề.

Cậu ấy ôm tôi, dựa lên ngực cậu, cảm giác được tiếng tim đập cũng hỗn loạn như mình, tôi nói: "Tiểu sắc lang, cậu học thói xấu như vậy từ bao giờ thế?"

"Lúc nhớ nàng." Cậu ấy nói.

Khóe mắt tôi đỏ lên, cậu sáp lại gần hôn tôi, hơi thở sạch sẽ mà tinh khiết khiến người tôi như nhũn ra.

Tôi thích cậu ấy như vậy . . .

Nhưng tôi cũng không hiểu vì sao, chỉ sợ là kiếp trước nợ cậu ấy.

Tôi nhắm mắt nghĩ, ích kỷ một chút đi, dù sao thế nào cũng giống nhau.

Nếu qua 24 tuổi, tôi không chết, nhất định tôi sẽ tới Vân Đô môn tìm cậu.

Cậu ấy đi không lâu, khi trận tuyết đầu mùa tới, đại kiếp nạn cũng tới đúng hạn.

Sắc mặt ông nội càng ngày càng khó coi, tôi thường ngăn người nhìn bằng tuyết ngoài cửa sổ, nghĩ, khi mùa xuân đến, tôi có lẽ cũng phải đi rồi.

Thanh Ương còn đang chờ tôi ở Vân Đô môn.

Cậu ấy còn đang chờ tôi. . . .

Tôi đã nghĩ, dù sao cũng chết, được thấy cậu ấy một lần cũng tốt rồi, kiếp sau nếu không gặp được thì biết làm sao?

Bà nội ôm tôi khóc, nói nha đầu ngốc, sẽ khỏi thôi mà.

Không đâu. . .

Đây là mệnh, ông nội nói.

Tôi nắm chặt nắm tóc mà mình lén cắt được của Thanh Ương, đặt trong túi nhỏ, nói với bà nội: "Con chết rồi, thì chôn cái này cùng con nhé." .

Bà nội chỉ biết rơi lệ, không nói lời nào.

Lúc mùa đông sắp qua rồi, ông nội trầm sắc mặt bước tới, Tiểu Bạch, bây giờ đã sắp là Lão Bạch rồi, kêu u u ở bên giường, như dự cảm được cái gì sắp đến.

Ông nội nói: “Tú Tú, con ngủ một giấc cho ngon nhé.”

Tôi gật gật đầu, ôm chặt Lão Bạch – hơi sức để ôm chặt nó tôi cũng không có.

Đây chính là ký ức cuối cùng của tôi, ông nội, bà nội, Tiểu Bạch, còn có tiếng lục lạc không ngừng vang trong tim tôi, đó là Thanh Ương nhớ tôi, tôi đã không có cách nào đáp lại cậu ấy nữa rồi. Ngày Tô Tú tỉnh lại, là một ngày nắng, mừng 1 tháng 4.

Ông nội, bà nội nhìn có vẻ già đi một chút, nhưng tất thấy xung quanh đều không có gì thay đổi. Núi cũng xanh, nước cũng xanh.

Người thay đổi là Tô Tú, cả đầu cô bạc trắng.

Ông nội nói, ông dùng phép thay người chịu kiếp trong “Hoàn Chân”, miễn cưỡng duy trì, tuy là thành công, nhưng phải trả một giá đắt.

Kẻ chịu kiếp thay, phải là kẻ vô cùng thân thiết, cam tâm tình nguyện. Ông nội để Lão Bạch chịu kiếp thay cho Tô Tú, không ngờ lại thật sự thành công, cái giá duy nhất là, Tô Tú mất đi 13 năm, hơn nửa đầu bạc như sương.

Khuôn mặt Tô Tú lại vẫn giống thời điểm đó, dừng lại ở tuổi 23.

Nhưng cô đã sắp 36 tuổi, Thanh Ương cũng đã 33 tuổi.

13 năm, Tô Tú nghĩ, cô để chàng đợi 13 năm, chàng có thể đã quên cô rồi không?

Ông nội nói, 12 năm trước Thanh Ương có đến, lẳng lặng ngồi trước mộ cô 7 ngày, tới sáng sớm ngày thứ 8 thì rời đi.

Tô Tú vẫn đang chờ, chờ tiếng lục lạc trong tim ấy vang lên, chỉ cần chàng gọi cô, cô sẽ đi.

Thật ra cô rất sợ hãi, sợ chàng sẽ ghét mái đầu bạc như sương của cô, nhưng lại cảm thấy, Thanh Ương không phải người như vậy.

Tận đến một ngày không lâu sau đó, một cặp trẻ tuổi đi vào thôn, cô nghe bọn họ nói chuyện thình thoảng có nhắc tới Thanh Ương.

Nói chàng vẫn lẻ loi một mình, nói là chàng dẫn bọn họ tới Thục sơn.

Tô Tú nghĩ, có lẽ chàng vẫn còn nhớ cô.

Đi gặp chàng một chút, lên nhìn một chút, nếu chàng sống tốt, đã quên cô rồi, vậy cô cũng không phiền chàng nữa.

Nếu chàng còn nhớ cô, còn hoài niệm về cô ...

Vân Đô sơn rất đẹp, Tô Tú leo từ sau núi lên, khinh công của cô vẫn còn rất tốt, khoác áo choàng màu đen, trong bóng đêm tìm kiếm bóng dáng Thanh Ương.

Cuối cùng nhìn thấy Thanh Ương dưới ngọn đèn trong Thiên Quyền điện.

Chàng già dặn hơn nhiều, năm tháng như dát vàng lên vẻ tuấn tú của chàng, mặt mày thanh tú mà sâu sắc, trầm tĩnh giống như một bức tranh mãi không phai mờ.

Tô Tú len lén nhìn chàng, từ xa xa dõi theo chàng, ở bên cũng đã bảy ngày.

Cô nhìn đến cảm thấy là một người không giống chàng nữa, trước mặt đệ tử thì tươi cười rạng rỡ, lúc xử lý sự vụ thì thành thạo, gọn gàng, nhưng khi ở một mình, lại thường lộ ra vẻ mặt ủ dột như mất mát gì đó.

Đêm thứ tám, chàng một mình khoan thai đi theo đường núi mà lên, dừng lại ở Tư Quá nhai, nói: “Cô theo ta lâu như vậy rồi, xuất hiện đi.”

Đi ra ư?

Tô Tú rút mình lại một chút, trong lúc do dự, chàng bỗng ra tay, kéo cô từ trong bóng đêm ra ngoài, trong con lũng túng, áo choàng rút về phía sau, lộ ra dung nhan trẻ tuổi, còn có mái đầu bạc như sương.

Tô Tú chân tay luống cuống muốn giấu mình đi, lại nghe thấy chàng khàn giọng nói: “Tô Tú, ta lại mơ thấy nàng sao ...”. Một khắc ấy, Tô Tú rốt cuộc bật khóc.

Thanh Ương hóa ra không chỉ có một mình ta, sống mơ màng như kẻ say.

Năm Thanh Ương 13 tuổi gặp Tô Tú, năm ấy nàng 16, cho hẳn một cái lục lạc, bảo hẳn lúc nào cũng phải nhớ tới nàng, nhớ này, là nhớ bảy năm.

Năm Thanh Ương 20 tuổi gặp lại nàng, năm ấy nàng 23, cho hắn một lời hứa hẹn, bảo hắn ở Văn Đô môn chờ nàng, chờ này, là chờ 13 năm.

Thanh Ương thường lên Tư Quà nhai nhìn ra phía tây nam xa xa, lúc nhớ tới người ấy, sẽ cười, cười khỏ, sau khi cười xong, là sự trầm mặc vĩnh cửu.

Khi nàng lại xuất hiện trong sinh mệnh của hắn, hắn nói cho nàng, chờ đợi nếu có điểm cuối, dù có lâu hơn nữa cũng đáng giá.

Chỉ là, 20 năm nàng nợ hắn, toàn bộ đều phải trả, còn lãi, khuyến mãi nữa là tới ba đời ba kiếp.

(Chỗ này đúng ra thì là từ "chiết khấu", nhưng chiết khấu thì mình thấy tạo cảm giác là giảm (giá), còn khuyến mãi thì như là cho thêm (hàng :P) nên thay, dù là hơi bị hiện đại :-ss)

Nàng hồ ly trắng kia dựa vào lòng hắn, râu giọng nói: “Thanh Ương, chàng học thói xấu từ bao giờ vậy.”

Hắn cười nói: "Lúc chờ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Chờ Một Nàng Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.